

Aktiv Pensjonistid

Nr. 4 - 4. kvartal 1997 - 8. årgang

Norskfødt pensjonist i aktiv tjeneste som kirurg i **King**

se artikkel side 13.

JESUS KRISTUS - min forsvarer

Av Ellen G. White

Profeten Sakarja gir oss et meget sterkt og inntrykksfullt bilde av Satans virksomhet og det store forsvarsarbeid Jesus gjør for oss. Profeten viser klart den rolle Jesus har når han går i forsvarsstilling overfor sitt folks store anklager.

I et hellig syn ser profeten ypperstepresten Josva stå foran Herrens engel "i skitne klær". Ypperstepresten går i forbønn for sitt folk som er i dyp fortvilelse, og ber om Herrens nåde over dem. Satan står på hans høyre side for å anklage ham. . . . Han peker på Israels store synder som grunn til at dette folket ikke skulle bli gjenstand for Guds nåde. Han gjør krav på dem som sitt bytte og forlanger at de blir overgitt i hans hender for å ødelegges.

Ypperstepresten kan ikke forsvare seg selv eller sitt folk mot Satans anklager. Han kan ikke gjøre krav på at Israel er syndfri. I sine skitne klær, som symboliserer folkets synder som han bærer som deres representant, står han foran Herrens engel. Han bekjenner deres synder, samtidig som han viser til deres anger og

ydmykhet. Han påberoper seg at folket stoler på en syndstilgivende Frelzers nåde. I tro gjør han krav på Guds løfter.

Engelen, som er Jesus selv, synderes Frelser, bringer anklageren til taushet idet han erklærer: "Herren refse deg, Satan! Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem! Er ikke denne mannen her en rykende brann, revet ut av ilden?" . . .

Josvas forbønn blir akseptert, og Herren sier: "Ta de skitne klærne av ham!" Og til Josva sier Herren: "Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær. . . . Og de satte den rene luen på hodet hans og hadde på ham andre klær." (Sak 3,1-5.) Hans egne og folkets synder var tilgitt. Israel ble kledd "i andre klær", som er Jesu Kristi tilregnede rettferdighet. . . .

På samme måte som Satan her anklager ypperstepresten Josva og Guds folk, har han gjennom alle tider anklaget dem som har søkt hen til Guds velbehag og tryglet om hans nåde. I Johannes Åpenbaring kalles han "våre brødres anklager . . . han

som anklaget dem for vår Gud dag og natt.” (Åp 12,10.) Denne kampen blir utkjempet over hver eneste sjel som blir reddet fra den ondes makt, og som har sitt navn innskrevet i Livets Bok hos Lammet. Det er aldri noen som blir reddet ut av Satans familie og over i Guds familie, uten at den onde gjør alle anstrengelser for å hindre det. . . .

Men Jesus vår Store Forsvarer går i forbønn for alle dem som i anger og ved tro har overgitt sin sjel til Ham. Han taler deres sak, og beseirer anklageren med de mektige argumenter fra Golgata kors. Hans egen fullkomne lydighet mot Guds lov, og hans død for oss på Golgata kors har gitt ham all makt i himmel og på jord. Og han påberoper seg Faderens nåde og gjenopprettelse for enhver synder som kommer til ham.

Til sitt folks store anklager erklærer han: “Herren refse deg, Satan!” Disse er frikjøpt i mitt blod, de er “en rykende brann, revet ut av ilden.” Til dem som setter sin lit til ham i tro, gir han den trøstefulle forsikring: “Se, jeg tar din misgjerning bort fra deg og kler deg i høytidsklær!”

Alle som har ikledd seg Jesu Kristi rettferdighets kledning, vil stå for Ham som utvalgte, trofaste og rene. Satan har ingen makt til å rive dem ut av Jesu hender. Ikke en eneste sjel som i anger og overgivelse og ved tro har påberopt seg Herrens beskyttelse, vil Jesus tillate å komme under fiendens makt.

... Dette er utdrag fra teksten i “Testimonies for the Church”, bind 5, side 467-471, utvalgt av medarbeiderne i White Estate.

Skriftemålet -

en
historie
om
fjeren
og
de
fem
høns

Af Aksel Kjøller

Et skriftemål er noget vi forbinder med Den katolske Kirke. Men kort efter, at jeg var blevet ansat på Skodsborg, blev jeg kaldt til skriftemål på sanatoriets præstekontor. Jeg arbejdede dengang som medhjælper på værkstederne, og vi var i færd med en gennemgribende ombygning og modernisering af badeafdelingerne. Da afdelingerne skulle fungere, mens ombygningen stod på, medførte det, at vi havde meget overarbejde, fordi der var mange arbejder, som vi ikke kunne udføre, så længe der færdedes patienter i afdelingen. Det betød, at selv om vi, når klokken var fire, allerede havde haft en normal arbejdsdag, måtte vi fortsætte til langt ud på aftenen. Det var i mine unge dage, så kræfterne kunne godt slå til, og de ekstra timelønninger var ikke uvelkomne.

Jeg boede på det tidspunkt i Allerød - ca. 25 km. fra Skodsborg. Der var rimeligt gode forbindelser med tog til Holte og derfra med bus til Skodsborg, men bussen gik kun en gang i timen og passede ikke altid med togtiderne, så turen tog ofte mere end en time. Det fik være - hvad det var til hverdags - men når arbejdsdagen strakte sig fra kl. 7 morgen til 9 - 10 aften, medførte det jo, at jeg ikke var hjemme før ca. klokken halv elleve - elleve om aftenen og skulle hjemmefra igen kl. 6 den følgende morgen. Det kunne blive lidt surt. Min gode ven bademester Henriksen blev klar over dette, og tilbød mig generøst, at jeg de pågældende nætter måtte sove på massagebænk i Herrebadet, og dermed kunne slippe for de natlige rejser. Jeg vidste jo, at det kun drejede sig om en kort peri-

ode, og aksepterede derfor midlertidigt at give afkald på familielivet.

Da dette havde stået på et par uger, fik jeg en dag besked om, at sanatoriets præst Anders Wasli gerne ville tale med mig. Ret uforstående over, hvad vi kunne have at tale om, børstede jeg den værste mørtel af kedeldragten og begav mig til præstekontoret i Villa Rex. Wasli var venlig, - bad mig tage plads, og stillede mig nogle spørgsmål om hvordan jeg havde det, hvordan jeg syntes om arbejdet, hvordan arbejdet skred frem i badene, hvordan min familie havde det - og en hel masse mere, som jeg med større og større undren kunne forstå blot var en forsigtig tilnærmelse til samtalens egentlige emne. Og omsider slap han sit ærinde ud. Han var meget bedrøvet over nogle forhold, han havde fået berettet om mig, og selv om det gjorde ham ondt, følte han sig nødsaget til at tale med mig om den meget alvorlige situation, jeg have bragt mig og min familie i.

Jeg lyttede med større og større undren til hans bekymringer, for jeg vidste ikke af, at hverken jeg eller min familie aktuelt var i nogen specielt alvorlig situation, - så jeg bad Wasli tale rent ud af posen om, hvad han mente. Det gjorde han så. Han havde fået fortalt, at jeg var flyttet fra min kone og mine børn og i stedet holdt kæresteri med en

kvindelig fysioterapielev på Skodsborg. Noget sådant burde ikke kunne ske mellem ordentlige kristne mennesker, og det måtte han tale med mig om. Den pågældende, som havde fortalt ham om det, var velunderrettet, og havde set mig forlade den pågældende elevs værelse sent om aftenen.

Dermed gik der en tælleprås op for mig. Jeg havde ganske rigtig nogle få aftener ret sent forladt et værelse, hvor der boede en kvindelig elev. Men jeg have gjort det med god samvittighed. Eleven var min kones lillesøster Rigmor, så mit forhold til hende var ikke relateret til et ægteskabsbrud, men til et nært familieforhold. Og de få sene aftenbesøg skyldtes, at hun syntes, at når jeg arbejdede til kl. 10 om aftenen og skulle tilbringe natten på en hård massagebænk, ville hun byde på en kop te og en småkage og en lille hyggestund, inden jeg listede mig

over i Herrebadet til mit ensomme natteleje.

Vel - regulativet for personaleboligerne var overtrådt i de enkelte tilfælde, hvor jeg ikke havde været ude inden kl. 10. Der gjaldt ikke nogen undtagelse for aftenarbejdende håndværkere. Men det var i grunden ikke de ganske få aftenbesøg, der blev pointen i historien. Det var mærkbart, at pastor Wasli var lettet over mit skriftemål, som han fandt ikke behøvede hans tilgivelse. Situationen kaldte på smilet - men også på eftertanke. Jeg har aldrig fået at vide, hvem der var kilden til historien og er ikke interesseret i at vide det. Jeg ved heller ikke, om den pågældende fik at vide, at han/hun havde skabt en ny version af eventyret om fjereren, der blev til fem høns.

Men det lærte mig, hvor forsigtig man skal være med at drage forhas-tede og uunderbyggede slutninger af sine iagttagelser. I dette tilfælde fik den utidigt viderebragte sladderhis-torie ingen uheldige følger, fordi Wasli forstod at gribe den rigtigt an, men der kan tænkes situationer, hvor løse slutninger tankeløst videregivet kan få følger, som ingen - heller ikke den tankeløse sladderhank selv, ville ønske. Det lærte mig, at jeg ikke skal viderefortælle noget, som jeg ikke med sikkerhed kender baggrunden for.

#

ONSRUD

75 års
jubileum
1997.

45 år
siden skolen ble solgt.

Skolen åpnet
mandag 9. oktober 1922
med 32 elever.

Det er i år 75 år siden
skolevirksomheten for norsk
adventungdom ble
virkeliggjort her i hjemlandet.

Tidligere Onsrud-elever
markerte denne begivenheten
med et helgestevne på
Tyrifjord videregående skole,
og et søndagsbesøk til gamle
tomter på Onsrud.

Stedet eies nå av norske
militære myndigheter, som tok
meget vennlig imot de vel
hundre tidligere elever som var
med på turen.

En opplevelse for alle
deltakere!

HUSKER DU...?

Minnerike Onsrud-dager på TVS

“De kommer fra øst, de kommer fra vest”, heter det i sangen. Og nettopp det gjorde de, de mange tidligere Onsrud-elevene som fredag ettermiddag 8. august kom strømmende til Onsrud-treffet på Tyrifjord videregående skole, helt fra Tromsø i det høye nord, og flere fra det store utland, noen helt fra Amerika.

Seks ulike nasjonalflagg prydet flaggstengene foran inngangen, og like mange stod pent oppstilt på plattformen i møtesalen, tre på hver side, men det kunne visst vært et par til. Det var altså en ganske så internasjonal og fargerik forsamling som Johan Elisenberg på vegne av pensjonistforeningen kunne ønske velkommen. Dessuten var den uventet tallrik, 160 i alt, deriblant en hel del ektefeller.

Dette var et noe annerledes samvær, ikke bare et hastig “god dag og adjø” treff på noen få ettermiddagstimer. Nei, denne gangen var vi sammen en hel helg, helt til mandag formiddag. Og været var hele tiden på vår side, men svært varmt. Sjelden er det blitt gitt og mottatt så mange og så hjertelige gjensynsklemmer, om enn noe nølende, for de gamle, velkjente

skolereglene satt fremdeles ganske dypt i oss.

At praten gikk, skal være sant og visst. “Husker du?” var nok det uttrykket som oftest ble gjentatt. Utallige fjerne minner dukket frem og kunne gjenoppleves i frydefullt fellesskap. Det var som om det halve sekel var innhentet av nuet, og vi opplevde et uforglemmelig rendezvous med våre egne glade ungdomsår. Men brått ble vi kalt tilbake til virkeligheten da det fra talerstolen i aulaen om kvelden lød: “Her er det jammen masse grå hår og mye dårlig hørsel.”

Det viser seg at vi i år kan notere en rekke runde åremålsmarkeringer i Onsruds tradisjonsrike historie. Det var for 75 år siden, i oktober 1922, at man for første gang kunne by elever og lærere velkommen i den herskapelige murbygningen på Onsrud gård. For 45 år siden, i 1952, altså etter 30 års drift, ble stedet solgt og skolen flyttet til Vejlelfjord i Danmark og deretter til Tyrifjord.

Gjensynet med gamle Onsrud på søndag ble et kjærkomment høydepunkt. Noen hadde ikke sett stedet siden de forlot det for 50-60 år siden

eller mer. Da bussene vi kjørte i, omsider buktet seg frem mellom de kjente steder, var det nok et snev av nostalgi i mangt et blick som gjennom bussvindueene prøvde å fange inn mest mulig av gamle minner.

Mye er blitt forandret etter at stedet ble militært område. De gamle rødmalte driftsbygningene som omkranset parken, er for lengst borte, og en lang rekke nye bygninger står nå der det før var åker og eng. Men den staselige hovedbygningen var lett gjenkjennelig, i hvert fall utenpå, bortsett fra at det røde var blitt erstattet med gult. Også "Vesta", pikebygningen, lå der den skulle. Så vandret vi da omkring i ganger, kjeller og på loft, mens noen forsiktig prøvde å åpne døren til rommet der de engang hadde bodd. Det var mangt å observere, og mye å kommentere. Men timene svant hurtig, og utpå ettermiddagen var bussene klare til å ta oss tilbake til TVS.

Trolig var dette det siste "familiebesøket" vårt til gamle Onsrud. Ryktene forteller at stedet er for salg, og at Ullensaker kommune trolig blir den nye eier.

Vel fremme på TVS ventet enda en festmiddag, som Roald Hofseth og medarbeidere fra kjøkkenet på Mosserød hadde sørget for. Senere på kvelden var det muntert mimremøte i aulaen under ledelse av Åse

Melsæther, og med mange fornøyelige innslag, og med sanger fra den gamle salmeboken som vi husker fra fredagskveldene på Onsrud. Forresten var alle sammenkomstene krydret med mye vakker sang, og hele tiden med Margit Olsen trofast ved flygelet.

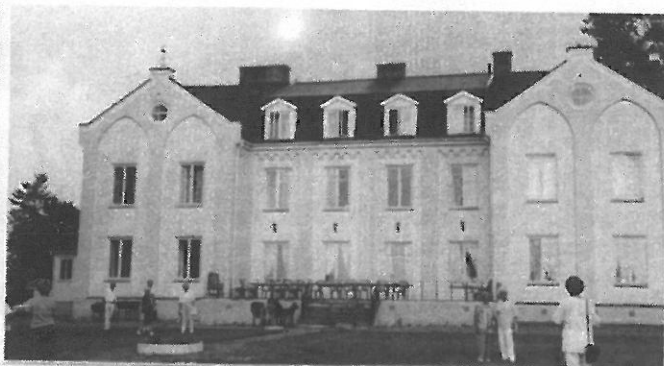
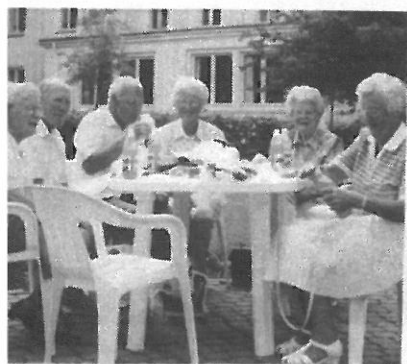
"Onsrud, du minnenes tempel, med tidenes sang om deg". Slik lød den første strofen i seniorennes klassesang av 1942. Innholdet i sangen er om mulig enda mer nærværende hos oss i dag, og vil vedbli å tone i vårt sinn. Elevtiden der kom til å bety svært mye for svært mange av oss. Impulsene vi mottok var sterke, og mange var de som gikk med et lønnlig håp om å få vie sitt liv i misjonens tjeneste, hjemme eller ute. Og mange er også de som på dette stedet opplevde sitt åndelige gjennombrudd. Der hadde vi noen av våre aller beste år. Selv om håret gråner, og sangens elv flyter mere stille, er vi ubeskjedne nok til å anvende sluttstrofen i en annen, nesten glemt, klassesang, den av 1941, i hyllest til gamle Onsrud: "Din ungdom hilser deg!"

Vi som fikk være med til Onsrud-treffet på Tyrifjord videregående skole 8.-11. august, vil takke pensjonistforeningens styre fordi de fikk i stand dette minnerike stevnet.

Alf Ulland.

Onsrud-stevnet 1997 - en fotokavalkade uten mange ord - vi opplever stevnet gjennom Åge Nordvågs kameralinse

Tre veteran-elever, Kezia Lind, Edel Reichelt, Herdag Iversen, og pensjonistforeningens formann, Johan Elisenberg

Fire norsk-amerikere Erling Øksenholt og O

Olvind Gjertsen talte fredag kveld.

Mer enn 160 tidligere C

Ellen-May Kaspersen og Edith Nordvåg tok seg av inregistrering og boforhold.

Elisenberg presenterer noen av dem som «fant hverandre» på Onsrud.

Det var ingen som klaget på maten, I

adm
e
på
← Paul Frivold pensjonistforeningens kasserer, pustet lettet ved stevnes når regnska

vein og Mirid Nilsen, Høyven.

Jakob Ask Arnesen, pensjonistforeningens sekretær.

Irene Elisenberg intervjuer Gunnar og Ruth Myrmo.

ud-elever hadde samlet seg i skolens møtesal.

Rolf Kvinge talte sabbats formiddag

e den og de mange hyggelige samtalen ved bordene ble satt pris på.

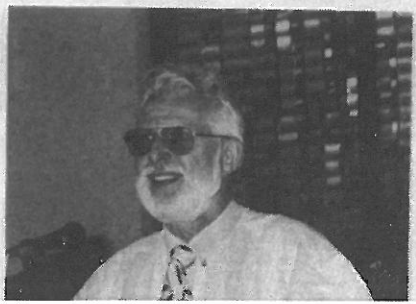

↓ Det var Roald Hofseth og hans medarbeidere som sørget for god mat

åre Kaspersen trerte også i år slykket stevne rtmærket måte.

ingens

gikk i hopt

**De synger
og spiller ...**

**like godt
fremdeles !**

DE SOM DRO UT

**To nye hilseener
fra våre utvandrere:**

TRYGVE OPSAHL

**Sir Run Run Shaw Hospital
3 Qing Chuh Road East
Hangzhou,
P.R. of China 310016**

Trygve er født på Kongsberg og oppvokst i Oslo, hvor han gikk på menighetsskolen som gutt. Allerede som 20 åring reiste Trygve til Amerika for videre utdannelse. Året var 1946.

Vi gjengir i korthet hans egen beskrivelse av utdannelse og virke: M.D., 54 Loma Linda Univ., Surgery Residency: Indianapolis General Hospital 57-61. To års tjeneste i U.S.Navy stasjonert i Wash.D.C. og to år som kirurg i Port-of-Spain Community Hospital 61-63 i Trinidad på de Vestindiske øyer. Trygve gikk av på pensjon i januar 1990 etter 26 år som aktiv kirurg i egen praksis i Sacramento, CA, hvor han også fungerte som klinisk professor i kirurgi på UC Davis.

Vi stilte spørsmålet: Hva er dine beste minner fra Norge? Og her er hva han svarte: Familien, venner, naturen, turer og sommer, ungdomsleirer, risengrynsgrøt, multekrem, pannekaker med blåbærsyltetøy og nøttepudding. Når er det ikke så lenge mellom hver gang Trygve er hjemme i Norge for å besøke familie

og venner, så vi håper at han får noe lengsler tilfredsstillet under besøkene.

Trygve er selv en utvandret nordmann med røtter i gamlelandet, men han må vel som mange andre med ham erkjenne at både barn og barnebarn regner seg som amerikanere. Det er vel slik at der man er født, har man også sine sterkeste røtter.

Det faktum at han gikk på pensjon i 1990, ser ikke ut til å ha stanset Trygves aktive tjeneste som kirurg. Han har tatt imot kall til tjeneste forskjellige steder, blant annet på et hospital for indianere, og nå sist i China på et hospital som er drevet av Adventistsamfunnet i samarbeid med de kinesiske myndigheter.

Selv om det fyller noe mer plass enn vi vanligvis gir "de som dro ut"-reportasjene våre, tror vi at det vil interessere alle våre lesere å høre Trygve Opsahls egen beskrivelse av sitt nåværende arbeidssted som norskfødt, pensjonert kirurg i Hangzhou, Kina. Han skriver på engelsk, men vi gjengir det meste:

“Sir Run Run Shaw Hospital er et tre år gammelt moderne 400 sengers hospital. Sykehuset har også en meget aktiv dagpasient-avdeling og en aktiv intensivavdeling. Institusjonen drives som et samarbeidsprosjekt mellom Zhejiang medisinske universitet, den kinesiske stat, Loma Linda Universitet og Syvendedags Adventistsamfunnets generalkonferens. Den daglige omsorgen for pasientene blir tatt vare på av en stor gruppe kinesiske leger, sykepleiere og annet hospitalspersonell, sammen med noen utenlandske eksperter. Disse utlendingene, amerikanere og andre, er ansvarlige for undervisning og opptrening. Hovedsakelig i å introdusere de nasjonale medarbeiderne til vestlige lands praksis og ekspertise i medisinsk behandling og kirurgi.

Kinas land og folk har alltid interessert meg som noe fjernt og utgrunnelig. En tre ukers turistreise i landet i 1992 bare styrket min fortryllelse. Så når jeg hørte at jeg kunne være til hjelp i dette nye hospitalet i Hangzhou, bestemte jeg meg for å reise og kom til Kina i august 1996.

Min første tid som aktiv medarbeider i dette fremmede landet satte meg i en tilstand av forvirring. Fremmed språk, fremmede skikker og fremmed mat og spisepinner. Været var trykkende varmt og fuktig. Luften full av tåke og røk. Heldigvis er det bygget fine, moderne boliger for de utenlandske medarbeiderne, med luftkjøling, rensedrikkevann og alle moderne fasiliteter.

Trafikken er et kapittel for seg selv, men jeg har hittil klart å komme meg

frem på sykkel i et virvar av biler og andre sykler. Etter hvert som jeg kom meg av kultursjokket, fant jeg ut av de fleste av mine kinesiske medarbeidere var meget hyggelig og høflige, (unntatt når man skulle av og på busser og ut og inn av heiser). De er meget hjelpsomme og meget nysgjerrige. Både i hospitalet og ute i byen kommer kinesere bort for å eksaminere meg meget nøye, av og til bare sentimeter vekk fra mitt eget ansikt!

De kirurgene jeg underviser og samarbeider med er meget ivrige for å lære. Særlig de unge legene, de er ivrige etter å adoptere vestlig praksis både i arbeidet og i livsstil. De fleste gjør også alt de kan for å lære engelsk. Dette har vært til hjelp for meg, for jeg finner det veldig vanskelig å uttale alle de underlige lydene som utgjør det kinesiske språket. En nesten uoverkommelig vanskelighet er det å forsøke å huske og tyde de utallige fremmede og snirklete tegn som utgjør det kinesiske skriftspråket!

Arbeidsoppgavene har holdt meg meget aktiv, men like fullt har jeg fått anledning til å se meg om i dette vidstrakte, mektige landet. Og det imponerer meg igjen og igjen! Mitt opphold her har vært og er stadig en mektig personlig erfaring. Til gjengjeld håper jeg at oppholdet har hjulpet mine kinesiske medarbeidere til en bedre forståelse av vestlig livsstil, og vår medisinske og kirurgiske praksis.

Red.: Vi kaller bladet vårt *AKTIV Pensjonstid*. Dette var en reportasje om en som i sannhet praktisere begrepet aktiv pensjonstid! #

Kezia Lind

11252 159 A Street
Surrey, BC
V4N 1R5
Canada

Kezia ble født i Kragerø i 1910 med etternavn Sørbøe. Hun vokste opp i et adventisthjem, og var elev ved Onsrud Misjonsskole i årene 1926 til 1929. Det var ca. 60 elever på skolen disse årene, og det var her hun traff Magdalon E. Lind som ble hennes inspirerende og trofaste ektemann i over 40 år.

De giftet seg i 1935 og reiste straks ut til Afrika som misjonærer, og det er vel ikke noen urett mot noen andre norske misjonærer å si at de ble en av adventistsamfunnets mest legendariske misjonærpar. De som har hørt dem fortelle, husker spennende og inspirerende beretninger fra Månefjellene, fra samværet med kongen av Buganda, og beretninger fra andre eksotiske steder på misjonsmarken.

Nå er søster Lind enke og bor nær sin sønn Leif i Surrey, British Columbia i Canada. Hun har ni barnebarn og seks oldebarn som hun gleder seg mye over. Når vi spør hva hun synes om å være pensjonist, svarer hun at hun heller ville vært yngre og i full virksomhet på misjonsmarken.

Kezia Lind er nå 87 år og takker Gud for hver dag hun er frisk. Kristus

adventbudskapet betyr alt for henne. Hun har mange gode minner fra arbeidet i Norge, og fra ungdomstiden på Onsrud. Hun var i Norge nå i sommer, og var med til Onsrud-stevnet på TVS, med besøk også til gamle, gode Onsrud.

Søster Lind har sendt bladet *Aktiv* en hilsen. Vi fikk den for noen måneder siden, og er glad for å gjengi den her:

“Jeg ble bedt om å skrive litt til *Aktiv*. Vel, å skrive til et blad er ikke noe jeg gjør hver dag. Men en liten hilsen til alle der hjemme og dere ute, kan jeg kanskje klare.

At vi er så glade for *Aktiv* behøver jeg vel nesten ikke si noe om. Når det kommer setter jeg meg ned i godstolen og nyter bladet fra perm til perm.

Her i Canada går livet sin vante gang. Våren er kommet og blomstene står snart i fullt flor. Vi har ikke snø og is som i Norge, men vi har mye regn. Det er nesten som om jeg skulle bo i Bergen.

Jeg liker meg godt her. Det er ikke som vårt kjære Norge, men siden jeg har alle mine barn og barnebarn her er det jo hyggelig for meg å være herover.

Vi har mange gleder sammen, men også noen sorger, dessverre. Slik livet ofte er. Vi gleder oss over at siden sist jeg skrev en artikkel for *Aktiv* hvor syv av familie og kjente tok sitt standpunkt for Gud, har to til i nær familie blitt døpt. En venn av Rob, mitt barnebarn, ble gift og hans kone ble døpt for noen måneder siden. Rob, som giftet seg siste sommer med en engelsk pike som kom fra et ikke-kristent hjem, gleder seg sammen med oss over at hun ble døpt sist sabbat. Vi har mye å være glade for og takke Gud for.

De fleste av dere i Norge kjente min mann Magdalon Lind. Vi ble kjent på Onsrud. Det var selvfølgelig ikke lovlig dengang, men hvem kan stanse kjærlighet når den først er vekket? Vi var unge og forlovet i mange år. I 1935 ble vi gift. En uke etter gikk bryllupsreisen til Afrika, til eventyrlige oppgaver på misjonsfeltet. Der, og noen andre steder, ble vi i nesten 40 år. Alle tre barna er født i Afrika, og lærte å elske landet. Gerd med familie reiste ut senere og var der i 15 år. Leif var der i åtte år, og Elsa i fire.

Det kunne skrives bøker om våre opplevelser i Afrika. Når jeg tenker på alle de farer og vanskeligheter vi opplevde kan jeg bare si, uten Guds hjelp og beskyttelse hadde vi aldri klart oss.

Vi hadde ville dyr rundt oss, slanger, og sykdom av alle slag. Spedalskhet og veneriske sykdommer. Det ble regnet med allerede den gang at mer enn 90% av befolkningen hadde veneriske sykdommer. Jeg drev klinikk og hadde disse menneskene rundt meg hver dag.

Jeg ville gjerne ha vært i Norge denne kommende sommer, men vet ikke om jeg klarer den lange reisen alene mer. Mine tanker og bønner er alltid hos mine venner i Norge. Jeg ønsker alle i *Aktiv* Guds rike velsignelse. Vi har et håp, la oss se fremad til det, og la oss møtes hjemme hos vår Frelser.”

- - -

Red.: Søster Lind klarte turen til Norge denne sommeren også. Hennes mange venner var glade for å møte henne igjen, og vi sender alle våre aller beste hilsener til denne Adventkirkens trofaste pionerkvinne!

#####

Den kristne karakters gull.

“Den største ære mennesker kan bli betrodde, enten de er unge eller gamle, rike eller fattige, er å få anledning til å opphøye de nedtrykte og trøste de svake. Verden er fylt av lidelse. Gå og forkynn evangeliet til de fattige. Helbred de syke. Dette er det verk som skal være knyttet til evangeliet. Når Kristi kjærlighet er i våre hjerter, blir den uttrykt i handlinger.

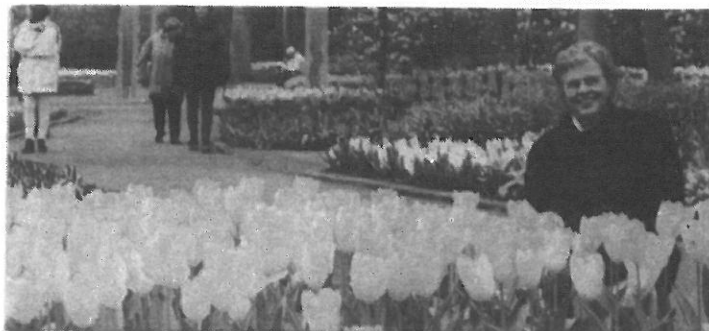
Vår sanne rikdom er ekte tro og ekte kjærlighet. Disse egenskaper gjør karakteren fullendt i Kristus. Dersom vi hadde mer tro, mer enkel tillit til Jesus, ville vi ha kjærlighet, ren kjærlighet. Dette er den kristne karakters gull.”

Ellen G. White, manus.61, 1898

#####

Blomstertur til Holland

21.-25. april 1997

Af Oda og Harald Nielsen

En Dansk rose, Mary, og så er der også tulipaner.

I den dejligste forårstid drog 48 forventningsfulde mennesker af sted for at opleve Holland med al dets pragt med et flor af titusinder tulipaner og mange andre blomster.

Vi var en broget flok, den yngste var to år, den ældste 88, der var fire præster, to læger, fem sygeplejersker, dertil skolelærere, fysioterapeuter og adskillige andre faggrupper var repræsenteret. Der var jyder, fynboer, sjællændere og ti nordmænd, og vi følte os som en stor familie.

Vi kørte i Aage Bechs nye bus, som var meget behagelig, alt imens man lyttede til det fantastiske væld af historier, som han generøst delte ud til os alle, mens hans kone, Mary, stille og venligt betjente os med varme og kolde drikke.

Vi skulle bo i alle tiders landsby, "De Eemhof Bungalow Park", hvor husene havde alt, hvad man kunne forvente sig af luksus. Der var badeland, spisesteder og også en hyggelig lille kirke, hvor vi havde aftensang og møder, før vi gik til ro.

Vi fik se tulipanmarker så langt øjet rakte, og især i "Keukenhof", Europas

største tulipanmark, var vi næsten stumme over al dens pragt. Vi sejlede på Amsterdams kanaler og stod i Rijksmuseet og beundrede de gamle hollandske mestres malerier.

Det var kort sagt alle tiders spændende og hyggelige tur, hvor alt var godt arrangeret og forberedt af turleder Jens Madsen, ligesom han og hans hustru var meget omhyggelige med at se efter, at alle befandt sig godt og var tilfredse.

Oda og jeg blev en oplevelse rigere, genså gamle venner og lærte nye at kende, så vi vil slutte med at sige: "Vel mødt til nye fremtidige oplevelser!" #

DANSK PENSIONISTFORENING

Den danske søsterforening afviklede dens toårige generalforsamling søndag den 5. oktober i Adventkirken, Odense. L. M. Jensen ønskede at træde tilbage som formand og blev afløst af Henning Jacobsen. Irene og Johan Elisenberg repræsenterede Norge ved den vellykkede sammenkomst, hvorfra vi i næste nummer fortæller noget mere.

Den danske SDA UNION afholder i påsken 9.-13. april 1998 på Vejle fjordskolen sin treårige generalforsamling.

Skilsmisens andre ofre

I vårt samfunns verdensorgan *Adventist Review* fant vi for kort tid siden en artikkel om skilsmisser som satte fokus på fortvilte og sorgfulle familiemedlemmer som berøres av en slik tragedie. Forfatteren, Sandra Doran sier:

Den innvirkning en skilsmisse har på blant andre besteforeldre når deres voksne barns ekteskap går i oppløsning, får følger som nesten bare de som opplever dem forstår rekkevidden av.

Når et ektepar bestemmer seg for å gå hver sin vei, rettes vår oppmerksomhet automatisk mot den nærmeste familie, mannen, konen og barna. Kanskje tar vi også parti!

Uansett hva vi gjør så føler vi med dem som er involvert. Men hva med dem som er foreldre til dette paret som skiller lag? De går gjennom en meget tung prosess av sorg og tap. De sørger over noe som ikke kan fortsette å fungere, og de opplever et rollebytte mens de strever med å finne ut hvordan de best kan være foreldre til sine fraskilte barn, og hvordan de selv kan hjelpe til, blant annet finansielt. Samtidig ønsker de også å gi sine barnebarn den best mulige støtte.

Det hender dessverre også at menighetsmedlemmer kritiserer disse ulykkelige besteforeldrene, og beskylder dem

for ikke å ha vært de mønsterforeldre de burde ha vært. Disse besteforeldrene befinner seg nå plutselig midt i en storm av problemer som går ut over deres tid, finanser, følelser, oppfatninger av deres eget "jeg", og også deres psykiske velvære. Barna som ligger i skilsmisseprosessen, vender seg til dem for å få hjelp.

Man blir motløs når man hører om menigheter hvor foreldre til fraskilte barn blir stilt til ansvar for den måten de har oppdratt sine barn på, og som kritikerne forbinder skilsmisens med. Hva gjør vi når menighetsmedlemmer trenger støtte, hjelp og venner? Deler vi deres sorg og fortvilelse, eller er vi med til å øke problemene for dem?

Når skal vi lære at "den ideelle familie" som sitter rundt bordet mens onkel Arthur forteller og smiler vennlig, ikke representerer realiteten i nittiårene, mer enn det i virkeligheten gjorde i femtiårene? Mennesker lider nå, og de led den gangen. Det hender at de lider mens de er omgitt av menighetsfamiliens kjærlige armer, andre ganger er de helt alene med sin fortvilelse.

Jesus kjente til lidelse da han var her på jorden. Han unngikk den ikke. Og
(Fortsettes på siste side.)

Kjære venner!

Som dere ser har vi i dette nummer av Aktiv vedlagt en postgiro. Vi gjør dette etter oppfordring fra flere av våre lesere, som synes det er så mye enklere å få sendt en gave til bladets fortsatte utgivelse når en kan bruke en utfylt blankett med riktig adresse og kontonummer. Vi gjør dette bare en gang i året, som en vennlig påminnelse om at det koster noe å produsere bladet og sende det til dere.

Vi har ikke noen fast abonnementspris, for vi ønsker at alle våre pensjonister skal få bladet uten å bestille det. Har du dårlig økonomi får du det gratis. Men til alle som har lyst og anledning til å sende en gave, sier vi på forhånd: Takk for hjelpen! Hittil har det gått bra.

Redaktøren gjør sitt tidkrevende arbeid med redigering og lay-out av bladet gratis, og vi samler noen frivillige pensjonister sammen med en del av styret til å adressere og pakke bladene for utsendelse, så det gjøres også gratis.

Hittil har vi også fått låne en liten trykkpresse på vårt forlag, og en pensjonert arbeider har trykket det uten vederlag. Men nå har Forlaget solgt sin siste lille offsetmaskin, og vi må i likhet med Forlaget få trykket bladet ute, noe som kommer til å fordyre bladet betraktelig.

Papir, trykking og porto til utsendelse må dekkes av frivillige gaver.

Fra mange muntlige og skriftlige uttalelser om takknemlighet for bladet,

er vi overbevist om at dette bindeledd blandt de eldre dekker et behov. Vårt ønske er at bladet fortsatt skal bringe inspirerende, trosstyrkende og oppmuntrende artikler til glede for våre eldre trossøsken og venner.

Redaksjonens medarbeidere og pensjonistforeningens styremedlemmer sender sine aller beste hilsener til hver eneste pensjonist som får og leser dette bladet!

SDA-Arbeideres Pensjonistforening,
ved Paul Frivold, kasserer.

AKTIV PENSJONSTID

Organ for SDA-arbeideres Pensjonistforening

Redaktør: Alfred C. Berger
Bergerthøgda, 1464 Fagerstrand.
Tlf. 64 93 91 80

Alle henvendelser i Norge ang. bladet
sendes til redaktørens adresse.
Gaver sendes til kassererens adresse.

Korrespondent i Danmark:

Hans Jørgen Schantz
Jersie Center 5, 2680 Solrød Strand
Telefon 56 14 75 01

Ekspedition i Danmark: Elisabeth Nielsen
Allikevej 3, 2970 Hørsholm, Tlf. 42 86 96 36

#

SDA-ARBEIDERES
PENSJONISTFORENING
I NORGE

Akersgaten 74, 0180 Oslo

Formann: Johan Elisenberg
Nordassløyfa 29A, 1251 Oslo. Tlf. 22617319

Sekretær: Jakob Rask Arnesen
Larsbråtvn. 139, 0674 Oslo. Tlf. 22324409

Kasserer: Paul Frivold
Fjordgløttvn. 15, 3530 Røyse. Tlf. 32157489

Postgirokonto: 0824 076 0852
Bankgirokonto: 6142.05.36452

Skilsmisens andre ofre

(Fortsatt fra side 18.)

han sa ikke til alle dem som led at de selv fikk ta ansvar for problemene de hadde påført seg. "Hvem har syndet?" spurte hans disipler, og pekte på den blinde mannen. "Han eller hans foreldre, siden han ble født blind?" Jesus svarte: "Verken han eller hans foreldre. Men det er skjedd for at Guds gjerninger skulle bli åpenbart på ham." (Joh 9,1-3.) Jesus ønsket å gjenopprette der lidelse hadde ødelagt.

Hva kan vi gjøre når vi hører at et medlem av vår menighet har en sønn eller datter hvis ekteskap har gått i oppløsning?

Sørg for å la foreldrene vite at du ikke laster dem, at deres status ikke har forandret seg i dine øyne.

Aksepter de følelser som det gis uttrykk for. Fraskilte barns foreldre gir gjerne uttrykk for sinne og bitterhet, og legger skylden på andre enn sine barn for det som har skjedd. Dette er ikke tiden for slagsmål, for å ta parti eller for å prøve å bevise hvem som har "skylden". Lytt heller med hjertet til dem som behøver trøst og hjelp!

La besteforeldrene vite at deres egne behov også er viktige. De går ofte for langt i sin iver etter å hjelpe et fraskilt barn. De tømmer sine egne økonomiske

sikkerhetsnett og sine følelsesmessige reserver. Derfor er det ofte nødvendig med en venn som kan hjelpe dem til å trekke korrekte grenser. Vær til stede for dine venner og medkristne! Tilby dem din tid, dine lyttende ører og ditt hjertes medfølelse.

Hvem vet om det ikke engang i fremtiden kan bli deg som står kald og forlatt i kirkens garderobe og håper at en vennlig hånd skal bli lagt på din skulder, og dine øyne bli møtt med et medlidende blick uten bebreidelser.